

Praha, 5. května 2016

Jdu po rušné ulici. Neznám ji. Všude kolem troubí auta a kvílí brzdy. Naproti křižovatky vidím park. Už abych se dostala na druhou stranu, do klidu a příjemného chládku pod korunami stromů. Právě svítí zelená, musím si pospíšet. Rozběhnu se. Teď naskočila červená. To ještě stihnu, vždyť je na přechodu spousta lidí. Vběhnu do vozovky a ucítím prudký náraz. Auto se vyřítilo zleva a nabralo mě přímo prostředkem kapoty. Zahlídla jsem jenom vytřeštěný výraz za volantem a pak tmu. A studené vlhko. Peřiny jsou úplně propocené a polštář taky. Budím se a ztěžka dýchám. V uších mi ještě doznívá pískání brzd a výkřiky lidí. Ale jsem doma, ve své posteli. A venku už je světlo. Nemusím se ani dívat na hodinky. Přesně 6:29. Zase ten sen. Jako v poslední době už tolikrát. A pokaždé je trochu jiný. Nejdřív jsem jen sledovala, jak auto sestřelí neznámé chodce. Později už jsem na přechodu byla taky, ale na poslední chvíli jsem vždycky stačila uskočit. Pak se o mě párkrát otřelo, a dnes poprvé to do mě napálilo v plné rychlosti a napřímo. Mohla jsem tohle přežít? Těžko. Viděla bych to nejmíň na šplhání v těláku a zkoušení z matiky. Kdykoliv se mi zdá tenhle sen, tak se můžu spolehnout, že budu mít den pěkně na nic. Ale tentokrát jsem se spletla. Bylo to ještě daleko, daleko horší.

Byl to nejhorší den mého života. Vlastně ne, byl to začátek celý řady nejhorších dnů. Ale tímhle dnem všechno začalo. Naši se už nějakou dobu chovali divně. To nešlo přehlédnout. Něco si špi-tali nad počítačem, a když jsem vlezla do pokoje, tak ztichli. Jo, tohle se člověku občas stává, ve třídě, na hřišti, na kroužcích. Některý holky si prostě něco povídají, a když projdete kolem, hlasitě ztichnou, tak aby si toho nešlo nevšimnout. Fakt to jejich mlčení bije do uší. A když jste o kus dál, tak se rozvihňají. Taky dost hlasitě. Ale u rodičů je to jiný. Ti to nedělají schválně, jako ty pipiny ze školy. Hned mi bylo jasné, že jde o něco zásadního, co nemám slyšet.

Nejdřív mě samozřejmě napadlo, že se jim to přece jenom povedlo. Po tolika letech. Budeme mít malý urvaný mimino. Ale k tomu mi úplně nesesdlo to společný vejrání do počítače. Jo, na internetu dneska najdete kdeco, ale zrovna mimina v e-shopu nepořídíte, že. Ty se vyrábějí úplně jinak. Takže první, co jsem zkusila: mrknout do historie. Samozřejmě. Jenže co myslíte? Jsou to moji rodiče, tudíž nepodceňují inteligenci vlastní dcery. Vymazali ji. A takový eso, abych to dokázala obnovit, zase nejsem. Takže jiná cesta. Nechala jsem na stole v obýváku nenápadně ležet mobil se zapnutým nahráváním. A šla do vany. Hodně

nahlas jsem si při koupání prozpěvovala, aby bylo jasné, že je nepřekvapím. Když jsem přišla celá rozmočená, oba mlčeli a koukali na telku. Všimla jsem si, že máma má trochu slzy v očích. Ji taky dojde každá kravina. Vzala jsem mobil a šla do pokoje poslechnout si svůj úlovek. Zapnu přehrávání a slyším:

„Já už takhle prostě dál nemůžu, ty jsi úplně šílená.“

„Vedle tebe by byl šílený každý!“

„Každý ne.“

„Co tím chceš říct?“

„Někoho jsem potkal.“

„To mi jako naznačuješ, že máš ženskou?“

„Ženských mám už plný zuby. Pamatuješ si na Tomáše? ...“

Nemá smysl pokračovat dál a unavovat vás téma blábolama. Fakt dělám dobře, že na tu slátaninu nekoukám. Tohle by určitě zásadně poznamenalo moje estetický citění. Ale já si tu půlho-

dinu musela vyslechnout, abych zjistila, jestli zapojili mozek v nějaké smysluplné konverzaci. Ale ne, hleděli na tu blbost v telce jako uhranutí. Jediný nepřiliš lichotivý komentář pronesl táta k mému zpěvu. Těsně předtím, než zesílil na ovladači zvuk. Takže jako špion jsem to totálně projela. Nezbyvalo, než se zeptat narovinu. A byla k tomu docela dobrá příležitost. Sen nelhal. Zrovna jsem dostala výstavní kouli z matiky. Takže jsem potřebovala, jak se říká, smáznout dva komáry, co mi pili krev, jednou ranou.

Počkala jsem, až dokoukají ten svůj seriál, natolik ohleduplná jsem byla. A při něm by mě stejně nevnímali. Vybalila jsem to na ně při závěrečných titulcích.

„Mami, tati, musím vám něco říct.“

„Ano?“ Tahle obava v mámině hlase je dobrý znamení, že to nebude tak horký. Hned si představí, jaký hrůzy se mohly stát, a protože má představivost dost bujnou, koule z matiky je proti tomu vlažnej čajíček rozlitéj na černým koberci.

„Dostala jsem pětku z matematiky. Ale nemůžu za to,“ dodala jsem rychle. Táta s mámou se na sebe podívali.

„Jo, a kdo za to může? Nejspíš si na tebe zasedla učitelka, že ano? Nebo potřebuješ brýle, abys líp viděla na taháky?“

Tomuhle se říká ironie, to už jsme v češtině probírali. Čeština mě bavila vždycky. Skoro jako děják. Jenže co s ní v matice, když se dá prakticky uplatnit jen u ironických poznámek mého otce?

„Ne. Můžete za to vy.“ Tím jsem je na chvíli odzbrojila. Překvapeně na mě hleděli, jak to asi tak myslím. A než stačili něco říct, pokračovala jsem: „Nemůžu se totiž vůbec soustředit na učení. Něco se tu děje, a já nevím co. Vy jste nějaký divný, furt něco řešíte a já netuším, jestli se třeba nechystáte rozvést a já nebudu z rozvrácený rodiny.“

„Ale zlatíčko...“ Máma mi na ty moje řeči vždycky skočí, je to

až trapně jednoduchý. Pak se podívá na tátu. „Asi je na čase jít s pravdou ven.“

„Na mě nekoukej, já bych jí to klidně řekl už dávno,“ přikývl táta a zatvářil se podezřele odhodlaně. Byla jsem docela zvědavá, co z nich vyleze. Protože jestli tyhle řeči nenacvičili jako parodii na ty jejich oblíbený seriály, tak jsem čekala, že z mámy brzo vypadnou nejmíň trojčata.

Máma se zhluboka nadechla a pak hodila na tátu prosebný kukuč. „Nechceš to teda udělat?“ Zavrtěl hlavou.

„Tohle je tvůj boj.“ Začínalo mě to fakt zajímat. O to horší šok nastal, když máma po kratší odmlce pronesla tu šílenou větu.

„Haničko, co bys řekla tomu, přestěhovat se?“

Teď jsem zase na chvíli ztratila řeč já. Tahle možnost mě ne napadla ani v nejčernější noční můře. A že moje noční můry fakt stojí za to. Ale vlastně to nebylo až tak velký překvapení. Máma si plní svoje dětský sny. Často mě po ránu krmila tím, jak u její babičky snídávali venku na prosluněné verandě. Ráno vstala, šla ještě rozespalá temnou chodbou, otevřela dveře a doslova ji oslepilo ranní slunce. Člověk by si myslel, že má zaděláno na celodenní bohlav. Ale pro moji mámu je tohle představa ideálního života, kterou jí balkon otočenej na hlavní výpadovku z města nemá šanci nahradit. Takže mi bylo hned jasný, že se asi nechtějí odstěhovat blíž do centra. A pak to přišlo.

„Koupili jsme s tátou domek.“ Takže ho už koupili! A mě se nikdo neptal. Fakt dobrý. No, nejspíš správně tušili, kam bych je s ním poslala.

„Kde?“ vypadlo ze mě.

„Kousek za Prahou. Je to taková kouzelná vesnička. Uvidíš, že se do ní zamiluješ.“

Křečkovice! Dovedete si představit, že by se někdo mohl za-

milovat do Křečkovic? To už by se ta díra rovnou mohla jmenovat Prvotřídní Zapadákov a vyšlo by to nastejno. Už slyším ty řeči ve škole. Panebože, škola!

„Neboj se, ve škole můžeš zatím zůstat. Stejně budeme dojíždět autem, takže tě táta hodí, pojedou stejným směrem. A po prázdninách se uvidí.“

Jedna jobovka za druhou. Chápete to? Ty pipiny v naší třídě sice nemusím, ale určitě jsou stokrát lepší než jakýkoliv cizí pipiny v nějaký jiný třídě. Zkusila jsem ještě zabojet. Nevím, kde se ve mně ta síla vzala. Ale v přírodě to tak prý funguje. Adrenalin vás přinutí k obraně, i když už vám zasadili pěknou řádku ran.

„Mami, tati, udělám cokoliv, jenom se nestěhujme.“

„Ale zlatíčko moje, o to přece nejde...“

„Mami, slibuju, že odteď budu domů nosit samý jedničky.“

„Nechceš nám doufám říct, že je to jen otázka vůle a doteď jsi chtěla nosit z matematiky koule?“ Nenávidím tátovu ironii. „Jedničky máš mít kvůli sobě, ne kvůli nám. A krom toho, už jsme ten dům koupili, jak jsi slyšela od mámy.“

„Dobře, tak tam s váma budu jezdit na víkendy. Pokaždý, od pátku až do neděle. A přes týden zůstaneme pěkně doma. Škola je blízko, vaše práce taky, kina, muzea, restaurace, obchody. Proč bysme se měli odstěhovat úplně? Vždyť jsme tu šťastný.“

„Copak ty bys nechtěla větší pokoj?“

„Miluju svůj mrňavej kamrlík. A ložnici vám už vůbec nezávidím, mám fobii z velkejch prostor.“

„A co kdyby časem přibyl bratříček?“

„Klidně mu pokoj přenechám a odstěhuju se do komory. Nevadí mi to.“

„A je tam nádherná zahrada. Můžeme si pěstovat ředkvičky. A chovat třeba malinké roztomilé králíčky.“

„Ředkvičky koupíme v zelenině, králíky u řezníka. Vždyť nám tu vůbec nic nechybí.“

Táta naše dohadování chvíli poslouchal. „Tak dost. V bytě zůstat nemůžeme. Musíme ho prodat, aby bylo na rekonstrukci. Tečka.“

Takže jsem tu fakt pátý kolo u vozu. Nejenže koupí nějakou barabiznu, ale ještě mi prodají střechu nad hlavou. A já k tomu nemůžu říct ani slovo.

„Proč jste se mě nezeptali? Tohle mi přece nemůžete udělat! Jen mi to takhle oznámit.“ Nasadila jsem ubrečený tón. A po pravdě, ani jsem se nemusela moc snažit. Máma mě objala. To často nedělává. A já se nechala. To dělávám ještě míň.

„Tohle byla úžasná příležitost. Ten dům prodával jeden tátův kolega. Je po jeho babičce. A za skvělou cenu. Ani jsme si nemuseli půjčovat. Na rekonstrukci budou bohatě stačit peníze z tohoto bytu. Ale jestli se do ní chceme pustit ještě přes léto, tak ho musíme rychle prodat. Ty jsi přece rozumná holčička. Jen si spočítej, kolik ušetříme, když se nebudeme muset zadlužit v bance.“

Máma na mě koukala s takovým očekáváním, jako kdyby opravdu chtěla, abych jí tu cifru z hlavy vypočítala. Za jednu kouli z matiky je tenhle trest fakt krutej. Jako by po mně chtěli, abych si vypočítala krychlovej objem vlastní rakve. Jen jsem vzlykavě posmrkla. Aby jako viděli, že jsem tak zoufalá, že už ze sebe nevypravím ani slovo. Ale už mi začalo šrotovat v hlavě, že se nesmím vzdát a musím si důkladně promyslet, jakej těžkej kalibr na ně vytáhnu.

„V sobotu se tam zajedeme podívat. Až to tam uvidíš, určitě změníš názor.“ To jistě. Celá žhavá.

Jakmile jsem za sebou zabouchla dveře pokoje, hned letím na

net. Křečkovice. „Malebná vesnička u řeky Vltavy.“ Řeka, to zní dobře, tam by mohly být povodně. Argument jedna: všechno nám odnese voda. „Obklopená lesy, kde najdou své povražené hlavně houbaři.“ Lesy? Ty občas hoří. Takže když nevyjde povodeň, mohl by to zachránit požár. „První zmínka z kronik pochází z roku 1123.“ Hmm, pěkná stařešina. Bod číslo tři: zjistit, jak starý je ten barák. Třeba by se nám mohl zřítit na hlavu. A prověřit si, jestli se tomu případně nedá nějak pomoci. „Během středověku byla místní populace několikrát zdecimována morovou nákazou.“ Mor? Ten přenáší krysy, ne? Bod čtyři, mrknout do kanálů. To nějak půjde. Hlavně se nevzdávat.

Do večera jsem prolezla, co se dalo. Měla jsem se sice učit na opravku z matiky, ale copak to jde, v týhle situaci? Zjistila jsem pár dalších zajímavých podrobností. Například že tam za války byl někde kousek koncentrační tábora. A že tam vězni stavěli silnici. A dost jich při tom pomřelo. Páni. Kam je asi pohřbívali? Nejspíš rovnou pod tu silnici, napadlo mě. Br. Takže tam mě nikdo nedostane. Z toho by se dalo vytěžit výstavní trauma pro dětskýho psychologa.

Tu noc se mi zdál úplně jiný sen než včera. Probudila jsem se v temné ložnici. Mezi závěsy probleskovalo světlo. Vstala jsem a rozběhla se potmělou chodbou ke dveřím. Nikde nikdo. Nejspíš už naši snídají na terase. Otevřu dveře a oslepí mě prudké ranní slunce. Musím zavřít oči, ale mezi řasami skutečně vidím stůl a kolem něj několik postav. Když přivyknou světlu, zjistím, že okolo stolu sedí kostlivci potažení otrhanými hadry a ládují se dlažebními kostkami. Možná si na to trauma ani nebudu muset hrát.

02

V sobotu jsme vyrazili směr Křečkovice. Bylo teplé květnové ráno. K výletu ideální. Já si ale připadala, jako bych jela na pohřeb vlastní babičky. Kam jsem nakonec nejela, protože jsem tehdy měla neštovice. Cesta trvala skoro tři čtvrtě hodiny. Prý kousek za Prahou. Bod dvacet tři: pěkná dálka. A chci vidět, jak to bude vypadat v ranní špičce. V šoku jsem hleděla ven. Naši to s tím venkovem mysleli fakt vážně. Jeli jsme po úzké silnici, kolem se v ohradě pásly krávy a ovce. A o kus dál před náma se loudal traktor. Když jsme se drkotali přes dlažební kostky po úseku, co prý za války stavěli ti chudáci vězni, představila jsem si, jak jejich kosti v zemi pod námi nadskakují. Br.

Projeli jsme přes náves s hospodou a malým obchůdkem. Chci vidět, jak v něm máma kupuje avokádo. Bod číslo dvacet čtyři: nákupy. Doufám, že sem nejezdí rozvoz z Tesca.

Silnice je i tak dost blbá a té, na kterou jsme zahnuli, se už snad ani silnice říkat nedá. Jen jakási zpevněná cesta. Představím si, jak ji táta v zimě prohazuje lopatou. Bod dvacet pět.

A jsme na místě. Táta vyskočil od volantu jako natěšený kamzík a otevírá vrata. Čekáme s mámou v autě. Máma mlčí a po očku mě sleduje, co jako budu říkat. Mlčím taky, jen se snažím klepat bradou, aby to vypadalo, že se každou chvilku rozbřečím.

„Hani...“ Máma mě chce pohladit po ruce. Odtáhnu ji. Kolem nás se plouží o holi nějaká stará babka. Ani jsem si nevšimla, odkud se vynořila. Podívá se na mě a usměje se, pak jde pomalu dál. Zamíří k vedlejší chalupě. Super sousedka. Budu mít s kým běhat po polích.

Táta mezitím zevnitř otevřel vrata. Sedl za volant a vjeli jsme na dvůr. Tak tohle jsem vážně nečekala. Barák jako stodola. A stodola tam byla taky. Nejspíš tu bude i chlívek a máma v něm zavře kozu. Nebo mě, když donesu další kouli z matiky.

Rozhlížím se kolem. Bod číslo tři si rovnou můžu odškrtnout. Nad vchodem je letopočet 1920. Není to sice středověk, ale sto let je na dům taky pěkná cifra. Zdi jsou určitě popraskaný. Táhle je zrovna výstavní prasklinka. Hm, asi jen v omítce. Naši už jsou venku, tak vylezu taky. Zůstat sedět v autě, tím bych nic nezískala. Musím naopak na důkladný průzkum, abych mohla rozšířit svůj seznam. Sto let starý komín? Dobrý. To můžu lesní požár klidně vyškrtnout, hořet tu bude i bez něho.

Vejdeme dovnitř. Koukám, že tu ještě nedávno někdo bydlel. Ve dřezu jsou dokonce hrnky. Nebo je tam nechali naši, když si to sem přijeli obhlédnout? Nábytek dost pamatuje, člověk si připadá skoro jako ve skanzenu. Přes židli je přehozená zástěra. Z kapsy dokonce čouhá pouzdro na brejle. Kouknu na rodiče.

„Vy jste ten barák koupili i s paní domácí?“

„Ale ne. Majitelé odvezli jen ty nejnnutnější věci. Slíbili jsme, že o ostatní se postaráme my. Proto jsme ho taky pořídili za tak dobrou cenu. Rychlé jednání a vyklízeč četa.“ Táta na mě mrknul, jako bych měla být odvařená z toho, že se budu přehrabovat ve starým harampádí.

„A to jsi ještě neviděla půdu. Tam je haraburdí až po strop,“ zasmála se máma. Super, nejlepší vtip dnešního dopoledne.